

Az irat elektronikus iratról
készített másolat

Ikt.: 1/25/2019.

2019 NOV 18.

Alkotmánybíróság
(1015 Budapest, Donáti u. 35-45.
1535 Budapest, Pf. 773.)

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 8 9 0 - 0 / 2019	
Érkezett: 2019 NOV 27.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 6 db	<i>elu</i>

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi
Bíróság útján
(1027 Budapest, Tölgyfa utca)

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
FŐLAJSTROMSZÁM	
KEZDŐIRATON:	
Postán/Gyűjtődobban/Személyesen/E-mailen/Faxon/Élrel/Kézbesítővel	
Érkezett:	2019 -11- 18
PÉLDÁNY:	IV
MELLÉKLET:	KÖZTUK:
FŐLAJSTROMSZÁM:	30.066/19
UTC/PATON:	

alkotmányjogi panasza

felperesnek

képv.:

Dr. Tóth György
ügyvéd

Budapest Főváros Kormányhivatala
(1056 Budapest, Váci utca 62-64.)
alperes

ellen közigazgatási jogvita elbírálása
iránti perben a Fővárosi
Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
22.K.30.066/2019/14. sz. alatt
meghozott elsőfokú ítélete ellen
benyújtott felülvizsgálati kérelem
kapcsán a Kúria, mint felülvizsgálati
bíróság által meghozott
Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzés
ellen

Az irat elektronikus iratról
készített másolat

2019 NOV 18.

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK 7.	
FOLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:.....	
Postán/Gyűjtőládába/Személyesen/E-mailen/Faxon/Írat/Kézbesítéssel	
Érkezett: 2019 -11- 1 8	
PÉLDÁNY:.....	IV:.....
továbbiakban:.....	
FOLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON:.....	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Indítványozó: [REDACTED]
indítványozó;

Indítványozó jogi képviselője: **Dr. Tóth György egyéni ügyvéd** (székhely: [REDACTED])

[REDACTED] akinek képviseleti jogosultságát az F/1. alatt mellékelt ügyvédi meghatalmazás igazolja. A meghatalmazás az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. tv. 34. § (2) bek. értelmében teljes bizonyító erejű magánokirat, ezért az megfelel az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) AB Tü. határozat 27. §-ban foglaltaknak.

Alkotmánybíróság hatáskörének alapja és az indítványozott eljárás: Alaptörvény 24. cikk (2) bek. d) pontjában megállapított hatáskör alapján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § szerinti, alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szembeni alkotmányjogi panasz eljárás;

Indítványozó eljárás kezdeményezési jogosultsága: Abtv. 27. § alapján az egyedi ügyben érintett személy minőséget az indítványozónak a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésével érintett perben a felperesi pozíciója alapozza meg, mivel a bíróság határozata az indítványozóra, mint felperesre kiterjed (Kp. 4. § (1) bek.; Kp. 6. §; Kp. 16. § (1) bek.; 17. § Kp. 84. § (2) bek., Kp. 118. § (3) bek.);

Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntés: Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által meghozott Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzés.

Határidő megtartottsága: Indítványozó a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzését 2019. szeptember 19. napján vette át elektronikus úton a peres eljárás elektronikus kapcsolattartási szabályainak megfelelően, jogi képviselője útján és jelen alkotmányjogi panasz beadványt 2019. november 16. napján nyújtotta be az indítványozó az Abtv. 53. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az első fokon eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz szintén elektronikus úton az elektronikus kapcsolattartási szabályoknak megfelelően, jogi képviselője útján, ezért az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott 60 napos határidőn belül nyújtotta be az alkotmányjogi panaszt.

Elsőfokú bíróságnál kezdeményezett végrehajtás felfüggesztés: Indítványozó akként nyilatkozik, hogy jelen alkotmányjogi panasz elsőfokú bírósághoz történt benyújtásával egyidejűleg külön beadványban kezdeményezte az elsőfokú bíróságnál, hogy jelen alkotmányjogi panaszra tekintettel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésének és erre tekintettel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. alatt meghozott jogerős ítéletének a végrehajtását függeszse fel az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig az Abtv. 53. § (4) bek.; a Kp. 123. § (1) bek.; és a Pp. 426. § (1) bekezdéseiben biztosított jogánál fogva.

[Adatkezelési nyilatkozat]

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) AB Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére, valamint az 56. § (1) és (2) bekezdésére tekintettel az indítványozó akként nyilatkozik, hogy jelen

alkotmányjogi panasz indítvánnyal összefüggésben a személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az F/1. alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő:

Indítványozó kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által meghozott Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzés alaptörvényellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

[Végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem]

Indítványozó kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) bekezdésben biztosított jogánál fogva hívja fel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, hogy a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésének és erre tekintettel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. alatt meghozott jogerős ítéletének a végrehajtását függessze fel az alkotmányjogi panasz eljárásra tekintettel az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig.

Az indítványozó a Kúria előtti felülvizsgálati eljárásban is kérte a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. alatt meghozott jogerős ítélete végrehajtásának felfüggesztését, illetve az új eljárásjogi terminus technicus szerint a Kp. 119. § (2) bekezdése alapján azonnali jogvédelem iránti kérelmet terjesztett elő a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. alatt meghozott jogerős ítéletével szemben. Ezen kérelemről azonban a Kúria nem döntött, mivel a jelen alkotmányjogi panasszal támadott Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta, ezért jelen pillanatban az indítványozót a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. alatt meghozott jogerős ítéletének a végrehajtása fenyegeti, ami viszont azzal járna, hogy az indítványozónak el kellene bontania a per tárgyát képező garázs épületet és meg kellene szüntetnie a mellette lévő terepfeltöltést az Alkotmánybíróság döntésének bevárása előtt, amennyiben nem történik meg a végrehajtás felfüggesztése. A végrehajtás felfüggesztésének elmaradása tehát súlyos és helyrehozhatatlan kárt és hátrányt okozna az indítványozónak, mivel az a garázs építmény megsemmisülését eredményezné, melynek eredményeként az eredeti állapot helyreállíthatatlanná válik. Ennek elkerülése érdekében indokolt a végrehajtás felfüggesztése, ezért teljesülnek az Abtv. 61. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek a végrehajtás felfüggesztéséhez, illetve ahhoz, hogy a T. Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésének és erre tekintettel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. alatt meghozott jogerős ítélete végrehajtása felfüggesztésére hívja fel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, amennyiben jelen alkotmányjogi panasz ellenére a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az Abtv. 53. § (4) bek.; a Kp. 123. § (1) bek.; és a Pp. 426. § (1) bekezdéseiben biztosított jogánál fogva nem függeszti fel hivatalból, vagy az indítványozó kérelmére a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésének és erre tekintettel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. alatt meghozott jogerős ítéletének a végrehajtását.

[Pertörténet és a tényállás ismertetése]

Budapest Főváros XXI. kerület Csepel Önkormányzat jegyzője, mint elsőfokú építésügyi hatóság a 2013. szeptember 18. napján kelt és jogerőre emelkedett II/39545-6/2013. sz. elsőfokú határozatával építési engedélyt adott az indítványozónak a tulajdonában lévő ingatlanon a meglévő földszint és egy emeletes lakóépület hátsókerti homlokzatát érintően emeleti terasz kialakítására és a lakóépület belső átalakítására. Az elsőfokú hatóság 2013. december 17. napján helyszíni szemlét tartott az ingatlanon, melynek során megállapította, hogy az építési engedélyben szereplő építési tevékenységen túlmenően az utcai telekhatáron álló építmény (a per tárgyát képező garázs) építése van folyamatban. Erre tekintettel az elsőfokú építésügyi hatóság a garázs vonatkozásában - hatásköre hiányára tekintettel - áttette az ügyet Budapest Főváros Kormányhivatala I. kerületi Építésügyi és Örökségvédelmi Hivatala Építésfelügyeleti Osztályához. Az elsőfokú építésfelügyeleti hatóság 2014. december 10. napján és 2015. augusztus 31. napján helyszíni szemlét tartott az ingatlanon és megállapította, hogy az utcai telekhatáron építési engedély nélkül épített garázs áll. Az elsőfokú építésfelügyeleti hatóság a 2015. szeptember 10. napján kelt BP-1D/001/00228-9/2015. számú elsőfokú határozatával kötelezte az indítványozót, hogy a garázs épületet bontsa el és az épület mellett végzett földfeltöltést távolítsa el.

Az indítványozó fellebbezése kapcsán eljáró Budapest Főváros Kormányhivatala, mint másodfokú építésfelügyeleti hatóság a 2016. február 15. napján kelt másodfokú határozatával - részleges megváltoztatás mellett - helybenhagyta az elsőfokú építésfelügyeleti hatóságnak a garázs elbontására és a mellette végzett földfeltöltés eltávolítására vonatkozó határozatát.

Az indítványozó által kezdeményezett közigazgatási bírósági perben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 10.K.34.455/2016/4. sz. ítéletével az indítványozó keresetét elutasította, ugyanakkor ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az indítványozó jogosult egy önálló építésügyi eljárásban fennmaradási engedély iránti kérelmet benyújtani az építésügyi hatósághoz.

Ennek megfelelően az indítványozó 2017. szeptember 27. napján fennmaradási engedély iránti kérelmet nyújtott be Budapest Főváros XXI. kerület Csepel Önkormányzat jegyzőjéhez, mint elsőfokú építésügyi hatósághoz. Az elsőfokú építésügyi hatóság a 2018. február 7. napján kelt II/986-6/2018. sz. elsőfokú határozatával a fennmaradási engedély iránti kérelmet elutasította.

Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró Budapest Főváros Kormányhivatala, mint másodfokú építésügyi hatóság a 2018. július 6. napján kelt BP/1004/00027-3/2018. sz. másodfokú határozatával - részleges megváltoztatás mellett - helybenhagyta az elsőfokú építésügyi hatóságnak a fennmaradási engedély iránti kérelmet elutasító határozatát. A másodfokú hatóság a határozatában kifejtette, hogy álláspontja szerint a tárgyi építési tevékenységet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 10.K.34.455/2016/4. sz. ítéletével elbírált építésfelügyeleti hatósági határozatokban már megítélte, ezért az ítélt dolognak minősül, így fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtásának nincs helye.

A másodfokú hatóság a határozatában kifejtette azt is, hogy az eljárás megindításakor hatályos anyagi jogi és eljárásjogi jogszabályokat kell alkalmazni az ügyben, azonban azt nem fejtette ki a határozata indokolásában, hogy milyen jogszabályi alapon jogosult az eljárás megindításakor hatályos anyagi jogi és eljárásjogi jogszabályok alkalmazására az ügyben és nem tartalmazza a határozatának az indokolása, hogy mi az alkalmazott jogszabályok eljárás megindításakor hatályos szövege, melyekre a másodfokú határozatát alapította.

Továbbá kijelentette a másodfokú hatóság, hogy CSVÉSZ 20/A. § (6) bek. szerinti illeszkedési szabályokat az ügy ítélt dolog volta okán nem lehet alkalmazni, ezért a kialakult állapot vizsgálatára ezen okból nincs lehetőség. A másodfokú hatóság azonban az Étv. 48/A. § (1) bek. d) pontjában meghatározott, közérdek sérelmének hiányára alapított fennmaradási

engedély megadásának lehetőségére vonatkozóan semmilyen indokolást nem adott, holott ez is szerepelt az indítványozó fellebbezésében a fennmaradási engedély megadását megalapozó okként, tehát e körben nem teljesítette az indokolási kötelezettségét a másodfokú hatóság.

Az indítványozó keresetlevelet nyújtott be a másodfokú határozat ellen a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. A per során előadta, hogy a másodfokú határozatból nem derül ki, hogy mikor hatályos jogszabályokat és milyen norma szöveggel, illetve tartalommal alkalmazott a másodfokú építésügyi hatóság a másodfokú határozata meghozatala során, ugyanis csak azt hajtogatta a másodfokú hatóság mind a másodfokú hatósági határozatában, mind a közigazgatási perben a védiratában, hogy az indítványozó nem az eljárás megindításakor hatályos jogszabályi normaszövegekre hivatkozik, azt azonban sosem fejtette ki, hogy mi az indítványozó által hivatkozott és a másodfokú építésügyi hatóság által alkalmazott normaszövegek tartalma közötti különbség és ennek okát sem tárta fel. Az indítványozó hangsúlyozta a közigazgatási perben, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 10.K.34.455/2016/4. sz. ítéletének indokolásában rögzítette, hogy van helye önálló eljárásban fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtásának, továbbá, hogy az építésügyi anyagi és eljárási jogszabályok között nincs és nem is volt soha olyan jogszabályi rendelkezés, mely azt mondaná ki, hogy építésfelügyeleti hatósági hatáskörben hozott bontási kötelezés esetén ne lenne helye építésügyi hatósági eljárás keretében fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtásának és fennmaradási engedély megadásának, éppen ezért ítélt dolog fenn sem állhat a fennmaradási engedély iránti kérelemmel kapcsolatos építésügyi hatósági eljárásban. A másodfokú hatóság sem tudott megjelölni olyan jogszabályi rendelkezést, mely a fennmaradási engedély iránti kérelem és az ahhoz kapcsolódó fennmaradási engedélyezési eljárás ítélt dolog voltát mondaná ki jelen esetben. Ilyen jogszabályra az elsőfokú közigazgatási bíróság sem tudott hivatkozni ítéletében.

Az indítványozó azt is kifejtette a közigazgatási perben, hogy azon túl, hogy nem áll fenn ítélt dolog az ügyben, az eljárás közigazgatási hatóságok nem is alkalmazhatták az eljárás megindulásakor hatályos anyagi jogi jogszabályokat, mivel azok az építési tevékenység és az ennek során megvalósult garázs épület és terep feltöltés, mint jogi tények keletkezésének idején még nem voltak hatályosak, ráadásul az építési tevékenység idejéhez képest az építésügyi anyagi jogi jogszabályok szigorúbbak lettek, mind az országos építésügyi jogszabályok (Étv. OTÉK), mind a helyi építésügyi jogszabály (CSVÉSZ) tekintetében, ezért az építési tevékenység idejéhez képest később hatályba lépett és egyben az indítványozóra, mint építtetőre szigorúbb és az építési tevékenység megítélésére kedvezőtlenebb jogszabályok hatályba lépésével és ezeknek a másodfokú építésügyi hatóság általi alkalmazásával visszaható hatályú jogalkalmazás valósult meg, ami viszont a Jat. 15. §-ba és a 20/2018. (XI. 14.) AB határozatban foglaltakba ütközik.

Ezek az indítványozóra és az általa végzett építési tevékenységek megítélésére nézve szigorúbb jogszabályi rendelkezések abban nyilvánultak meg, hogy az építési tevékenység idején (2013. utolsó negyedév) hatályos Étv. 48/A. § (1) bekezdés d) pontja kimondja, hogy ha az építményt, építményrészt jogszerűtlenül vagy szakszerűtlenül valósították meg, az építésügyi hatóság arra az építtető vagy a tulajdonos kérelme alapján fennmaradási engedélyt ad, ha a szabálytalanság közérdeket nem sért.

Ez a jogszabályi rendelkezés hatályban volt az Étv. hatályba lépésétől (kezdetben az Étv. 48. § (2) bek. b) pontjában, majd átkerült 2013. január 1-től az Étv. 48/A. § (1) bek. d) pontjába) egészen 2016. május 12. napjáig, tehát az építési tevékenység teljes idején, az építési tevékenység megkezdésétől, annak befejezéséig és azt követően is hatályban volt. Ezen jogszabályi rendelkezést azonban a jogalkotó 2016. május 13. napjától hatályon kívül helyezte az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. tv. módosításáról szóló 2016. évi XXXVI. törvény 11. §-val, illetve az ebben található módosítással. A 15. § (1) bek. értelmében a módosító rendelkezések a kihirdetést követő 8. napon léptek hatályba.

Ezáltal az Étv. 48/A. § (1) bekezdés rendelkezései az indítványozó hátrányára változtak meg, mellyel az indítványozó eleve nem számolhatott, ezért arra fel sem készülhetett, továbbá a Jat. 15. § (2) bek. a) pontja értelmében a jogszabályi rendelkezést a hatálya alatt keletkezett tényekre a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell, amit azonban az eljáró közigazgatási hatóságok nem tettek meg és a közigazgatási perben is azt mondta ki az elsőfokú közigazgatási bíróság, hogy az eljárás megindításakor hatályos jogszabályokat kell alkalmazni az ügyben, noha ennek semmilyen jogszabályi alapját nem tudta megjelölni, sőt e körben nem is hivatkozott semmilyen jogszabályra, ezért az ítélete indokolása is jogellenes, valamint önkényes. Továbbá az eljáró közigazgatási hatóságok sem adták semmilyen indokát határozataikban annak, hogy miért az eljárás megindításakor hatályos Étv. jogszabályi rendelkezéseit alkalmazták és milyen jogszabályi felhatalmazás alapján. Ez a kérdés tehát mind a közigazgatási hatóságok által, mind a bíróság által tisztázatlan maradt mind a mai napig.

Tekintettel arra, hogy a per tárgyát képező garázs és a mellette lévő terepfeltöltés közérdeket nem sért, ezért a fennmaradási engedélyt meg kellett volna adni az indítványozónak, amennyiben a garázsra és a terepfeltöltésre az építési tevékenység, mint jogi tények keletkezésekor hatályos Étv. jogszabályi rendelkezéseket alkalmazták volna.

A helyi építésügyi jogszabályok pedig akként változtak meg az indítványozóra és az általa megvalósított építési tevékenységekre hátrányosan, hogy az építési tevékenység idején hatályban volt Budapest XXI. kerület Csepel Önkormányzata 6/2002. (III.26.) önkormányzati rendelete Budapest XXI. ker. Csepel Városrendezési és Építési Szabályzatáról (továbbiakban: CSVÉSZ) 20/A. § (6) bekezdésének a) és b) pontja azt mondta ki, hogy az épület(ek) építési helyen belüli elhelyezésének módját, a kialakult telektömbben - a szabályozási tervlap utasításainak hiányában - az övezetre vonatkozó előírások, és az illeszkedés általános szabályai szerint, valamint a szomszédos ingatlanok beépítését nem korlátozva az alábbiak figyelembe vételével kell meghatározni:

a) az oldalkert mérete: a tényleges építménymagasság fele, de az nem lehet kisebb, mint az utca, építéssel érintett - két közterülettel határolt - oldalán, a legkisebb oldalkert szélessége.

b) az előkert mélysége: legfeljebb 3 m-re csökkenthető, kivéve, ha az érintett utcavonalon két keresztutca között legalább 60%-ban 3 méternél kisebb előkert alakult ki. Ebben az esetben a kialakult érték a mérvadó.

CSVÉSZ 35. § (16) bek. értelmében az övezetekben az egyes tömbök beépítése során az építési vonalat, illetve az előkert nagyságát KSZT alapján, vagy ennek rendelkezése hiányában a kialakult beépítéshez illeszkedően kell meghatározni.

A másodfokú építésügyi hatóság arra hivatkozott a határozatában, hogy a garázs nem állhat az utcafronti telekhatáron, mivel az előkert legkisebb mélysége nem lehet nulla. Viszont a fentebb hivatkozott CSVÉSZ 20/A. § (6) bek. b) pontja értelmében az előkert mélysége lehet 3 m-nél is kisebb és akár nulla is, ha az érintett utcavonalon két keresztutca között legalább 60%-ban 3 méternél kisebb előkert alakult ki. Ebben az esetben a kialakult érték a mérvadó. Továbbá a CSVÉSZ 35. § (16) bek. értelmében az övezetekben az egyes tömbök beépítése során az építési vonalat, illetve az előkert nagyságát KSZT (kerületi szabályozási terv) alapján, vagy ennek rendelkezése hiányában a kialakult beépítéshez illeszkedően kell meghatározni. A tárgyi övezetben nincs KSZT, vagyis kerületi szabályozási terv, ezért az előkert nagyságát a kialakult beépítéshez illeszkedően kell meghatározni.

A CSVÉSZ építési tevékenység idején hatályos jogszabályi rendelkezései később több alkalommal is módosításra kerültek a 35/2013. (XI. 29.) Ök. rendelettel, a 14/2014. (VI. 5.) Ök. rendelettel, a 29/2015. (XI. 4.) Ök. rendelettel, a 31/2015. (XII. 2.) Ök. rendelettel, a 24/2016. (XII. 21.) Ök. rendelettel és a 18/2017. (IX. 01.) Ök. rendelettel, mely módosítás már a fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtásakor volt hatályos.

A 35/2013. (XI. 29.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését.

A 14/2014. (VI. 5.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését.

A 29/2015. (XI. 4.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését.

A 31/2015. (XII. 2.) Ök. rendelet 4. § módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését. Ennek értelmében a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdése az alábbiak szerint módosult:

Kialakult telektömbben az építési helyet - a szabályozási tervlap kijelölésének hiányában - az övezetre vonatkozó előírások és az illeszkedés általános szabályai szerint, valamint a szomszédos ingatlanok beépítését nem korlátozva, az alábbiak figyelembe vételével kell meghatározni:

a) az oldalkert mérete:

aa) szabadon álló beépítés esetén az övezetben megengedett legnagyobb építménymagasság fele, de legalább 3 méter,

ab) oldalhatáros beépítés esetén az oldalkert mérete legalább a tényleges építménymagasság értéke, amely a kialakult beépítésénél csökkenthető az érintett utcavonal két keresztutca közötti szakaszán kialakult átlagos oldalkert szélesség mértékéig, de nem lehet kevesebb 4,0 m-nél.

b) az előkert mélysége legfeljebb 3 m-re csökkenthető, kivéve

ba) ha az érintett utcavonalon két keresztutca között legalább 60%-ban 3 méternél kisebb előkert alakult ki. Ebben az esetben a kialakult érték átlaga a mérvadó.

bb) a KL-KT keretövezetbe sorolt közterületek mentén az előkert legalább 5 m.

A 31/2015. (XII. 2.) Ök. rendelet 8. § (1) bek. értelmében a rendelet 2015. december 30-án lép hatályba. Tehát a per tárgyát képező építési tevékenység idejéhez képest több, mint két évvel később.

A 31/2015. (XII. 2.) Ök. rendelet 8. § (3) bekezdése értelmében a rendelet rendelkezéseit a hatálybalépést követően indult ügyekben kell alkalmazni. A 31/2015. (XII. 2.) Ök. rendelet 4. § nem csak szigorította és ezzel az indítványozóra hátrányosan módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését, hanem a rendelet 8. § (3) bekezdése a Jat. 15. §-ba, valamint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe ütközik. Azzal ugyanis, hogy a rendelet 8. § (3) bekezdése a rendelet rendelkezéseit a hatálybalépést követően indult ügyekben rendelte kötelezően alkalmazni, ezzel nem vette figyelembe azt, hogy a Jat. 15. § (2) bek. a) pontja értelmében a jogszabályi rendelkezéseket a hatályuk alatt keletkezett tényekre a jogszabályi rendelkezések hatályvesztését követően is alkalmazni kell. Ebből következően a 31/2015. (XII. 2.) Ök. rendelet hatályba lépését megelőzően keletkezett jogi tényekre akkor sem lehet a rendelet rendelkezéseit alkalmazni, ha a jogi tények kapcsán az eljárás (ügy) a rendelet hatályba lépését követően indult.

A 24/2016. (XII. 21.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését.

A 18/2017. (IX. 01.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését.

A per tárgyát képező közigazgatási eljárás megindításának idejét követően történt CSVÉSZ módosítások kapcsán az állapítható meg, hogy a 26/2017. (XI. 2.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését, a 36/2017. (XII. 20.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését, a 16/2018. (VI. 06.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését, a 20/2018. (VII. 04.) Ök. rendelet nem módosította a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdését.

Az eljárás közigazgatási hatóságok tehát mind az Étv. 48/A. § (1) bekezdése, mind a CSVÉSZ 20/A. § (6) bekezdése kapcsán az eljárás megindításakor hatályos rendelkezéseket alkalmazták a határozatuk meghozatala során, melyet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 22.K.30.066/2019/14. sz. ítéletében minden érdemi jogi indokolás nélkül jogszerűnek talált, holott elismerte a bíróság az ítéletében azt, hogy a CSVÉSZ szabályai az indítványozóra nézve hátrányosan változtak meg, mivel szigorúbban lettek az építési tevékenység és az eljárás megindításának ideje közötti időszakban. Azzal pedig már nem foglalkozott a bíróság, hogy az Étv. 48/A. § (1) bekezdése is az indítványozóra hátrányosan

változott meg a nevezett időszakban, holott a közérdek sérelmének hiányára a keresetlevelében is hivatkozott az indítványozó, nem csak a közigazgatási eljárásban. A bíróság tehát e körben egyáltalán nem tett eleget az indokolási kötelezettségének.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 22.K.30.066/2019/14. sz. ítéletével tehát elutasította az indítványozó keresetét és kimondta, hogy a per tárgyát képező ügy ítélt dolog és kijelentette azt is, hogy a fennmaradási engedély iránti kérelem elbírálására vonatkozó építésügyi közigazgatási hatósági eljárásokban a fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtása, azaz az eljárás megindítása időpontjában hatályos jogszabályokat kellett alkalmazni, nem pedig az építési tevékenység, mint jogi tény megvalósulása és keletkezésének idején hatályos jogszabályokat, megsértve ezzel a Jat. 15. §-át és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését. Tehát a bíróság az indítványozóra hátrányosabb, visszaható hatályú jogalkalmazást végzett, akár csak az eljáró közigazgatási hatóságok.

Ezáltal mind Budapest Főváros XXI. kerület Csepel Önkormányzat jegyzőjének, mint elsőfokú építésügyi hatóságnak a 2018. február 7. napján kelt II/986-6/2018. sz. elsőfokú határozata, mind Budapest Főváros Kormányhivatala, mint másodfokú építésügyi hatóságnak a 2018. július 6. napján kelt BP/1004/00027-3/2018. sz. másodfokú határozata, mind a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 22.K.30.066/2019/14. sz. ítélete sérti a Jat. 15. §-át, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és a 20/2018. (XI. 14.) AB határozatban foglaltakat.

Az már csak hab a tortán, hogy amennyiben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság szerint az ügy ítélt dolog, akkor az eljáró közigazgatási hatóságok nem is hozhattak volna érdemi határozatot az ügyben, hanem a közigazgatási hatósági eljárás szabályai szerint érdemi vizsgálat nélkül el kellett volna utasítaniuk az indítványozó fennmaradási engedély iránti kérelmét.

Az indítványozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. ítéletével szemben, mivel az építésügyi hatósági közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatára irányuló közigazgatási perek egyfokúak, tehát nem volt eljárásjogi lehetőség az elsőfokú bírósági ítélet elleni fellebbezésre, ezért az indítványozó csak a felülvizsgálati kérelem rendkívüli perorvoslati lehetőségével élhetett. Ennek azonban az volt az előfeltétele, hogy a Kúria a Kp. 118. § alapján fogadja be a felülvizsgálati kérelmet. A Kúria azonban a Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésével az indítványozó felülvizsgálati kérelmének a befogadását megtagadta. A Kúria a végzése indokolásában ([8] és [9] pontok) a felülvizsgálati kérelem befogadása megtagadása indokául csak annyit adott elő, hogy a felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján kérte a felülvizsgálati kérelem befogadását, valójában azonban az eljáró bíróság konkrét, egyedi ügyben végzett jogértelmezését vitatja. Az elsőfokú bíróság ítélete egyedi ügyben, egyedi tényállás alapján került meghozatalra, az abban foglaltak nem vetnek fel olyan elvi jelentőségű jogkérdést, ami a joggyakorlat egységének és továbbfejlesztése biztosítása céljából, vagy annak különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt a Kúria felülvizsgálati eljárását indokolná. Továbbá a Kúria szerint a felperes csak állította, de érdemben nem igazolta, hogy a felvetett jogkérdésben ne lenne egységes a gyakorlat. A Kúria megvizsgálva a felülvizsgálati kérelmet arra a következtetésre jutott, hogy a jelen ügyben a befogadás feltételei nem állnak fenn, ezért a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (2) bekezdésére alapozottan megtagadta.

[Abtv. 27. §-nak való megfelelés]

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségét kimerítette, mivel a sérelmes másodfokú közigazgatási határozat ellen keresetlevelet nyújtott be, melyet a Fővárosi Közigazgatási és

Munkaügyi Bíróság a 22.K.30.066/2019/14. sz. ítéletével érdemben elbírált. Az építésügyi közigazgatási hatósági határozatok elleni bírósági felülvizsgálati eljárás egyfokú eljárás, ezért nincs fellebbezési, vagyis rendes perorvoslati lehetőség a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. ítélete ellen. Ebből következően a jogorvoslati lehetőség ki lett merítve, mivel a perben fellebbezési jog nem volt biztosítva az indítványozónak. Az indítványozó rendkívüli perorvoslattal, felülvizsgálati kérelemmel élt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. ítélete ellen, amely azonban nem követelmény a jogorvoslati jog kimerítéséhez.

Ugyanakkor az indítványozó a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésével szemben nyújtja be a jelen alkotmányjogi panaszt és a Kúria végzése ellen semmilyen jogorvoslatnak nincs helye, ahogyan ezt a tényt a végzés rendelkező része is tartalmazza, ezért az alkotmányjogi panasszal támadott Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése kapcsán is kimerítette a jogorvoslati lehetőséget az indítványozó, illetve jogorvoslati lehetőséget a Kp. nem biztosított a Kúria ezen határozata ellen, ezért teljesül az Abtv. 27. § b) pontjában foglalt feltétel.

Az Abtv. 27. § az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen biztosítja az alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetőségét.

A Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése nem az ügy érdemében hozott döntés, mivel az csak akkor születhetett volna meg, ha a Kúria befogadta volna az indítványozó felülvizsgálati kérelmét.

A Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. tv. (Kp.) hatályba lépésével került bevezetésre a közigazgatási perekben a korábban nem létezett felülvizsgálati kérelem befogadhatóságáról döntő eljárás jogintézménye. Ebből következően e körben egy új jogintézményről beszélünk, mely kapcsán az Alkotmánybíróságnak nincs és nem is lehet korábban kialakult gyakorlata. Az ügyben tehát eldöntendő kérdés ezen új jogintézmény kapcsán, hogy a Kúriának a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó határozata az Abtv. 27. § szerinti, a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül-e, vagy sem. Az indítványozó álláspontja szerint egyértelműen és határozottan igennel kell felelni a kérdésre. Ugyanis a Kp. 118. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó határozattal a Kúria az eljárást befejezi úgy, hogy nem ad lehetőséget a felülvizsgálati eljárás érdemi lefolytatására. Ezáltal a peres eljárás a Kúria egyéb, nem érdemi döntése által fejeződik be az indítványozó hibáján kívül, a Kúria mérlegelési jogkörben hozott határozatával. Azért az indítványozó hibáján kívül, mivel amennyiben az indítványozó eljárási hibát követett volna el, akkor a Kp. 115. § (2) bekezdése, a Kp. 102. § és a Kp. 117. § (2) bek. alapján a felülvizsgálati kérelem visszautasításának lett volna helye, nem pedig a felülvizsgálati kérelem befogadása megtagadásának. A felülvizsgálati kérelem befogadhatóságáról, illetve a befogadás megtagadásáról csak akkor lehet dönten, ha nincs helye eljárási okokból a felülvizsgálati kérelem visszautasításának. Az indítványozó tehát az eljárási szabályoknak maradéktalanul megfelelően nyújtotta be a felülvizsgálati kérelmét, mely elbírálásra alkalmas volt azzal, hogy az elbírálás első szintje a befogadási eljárás és az azt lezáró határozat. Tehát ezen határozat a felülvizsgálati kérelem befogadása megtagadása esetén a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, ezért teljesül az Abtv. 27. §-ban támasztott feltétel a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésével szemben.

A Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése sérti az indítványozó alaptörvényben biztosított jogait, ennek keretében a jogállamiság és jogbiztonság követelményét, valamint az indítványozónak a tisztességes eljáráshoz való jogát.

Az alaptörvény megsértett rendelkezései:

- Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogállamiság és jogbiztonság követelménye;
- Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog;
- Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes hatósági eljáráshoz való jog;
- Alaptörvény 28. cikk, melynek értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni.

[Abtv. 29. §-nak való megfelelés]

Az Abtv. 29. § értelmében az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség abban áll, hogy amennyiben a Kúria a határozat hozatala során betartotta volna az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat és a Kp. 118. (2) bekezdésében előírt érdemi indokolási kötelezettségét és ezen eljárási jogszabályt annak céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte volna az Alaptörvény 28. cikk értelmében és mindezeket figyelembe véve biztosította volna a Kúriára is kötelező hatályos jogszabályok érvényesülését és ezáltal biztosította volna a jogbiztonságot, valamint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog követelményének megfelelt volna, akkor érdemben eltérő tartalmú határozatot kellett volna hoznia az általa meghozott Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésében foglaltakhoz képest. Erre azonban ezen jogsértések okán nem kerülhetett sor, mely alaptörvény-ellenességek érdemben befolyásolták a Kúria döntését.

Az ügyben az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés abban áll, hogy a Kúriának van-e jogi és különösen alkotmányos lehetősége arra, hogy közigazgatási perekben a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságáról döntő eljárása során olyan határozatot hozzon a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadása során, mely határozatból és különösen annak indokolásából egyáltalán nem derül ki, hogy miért találta érdemben megalapozatlannak a felülvizsgálati kérelemben előadott befogadhatósági indokokat és miért tagadta meg a felülvizsgálati kérelem befogadását?

Az is alkotmányjogi jelentőségű kérdés e körben, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó határozata indokolásában köteles-e a befogadhatóság kapcsán a felülvizsgálati kérelemben előadott befogadhatósági indokok fényében vizsgálnia a felülvizsgálattal érintett bírósági határozat tartalmát és az abban foglaltakra ezen kontextusban kell-e érdemi indokolást tartalmaznia a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó határozatának ahhoz, hogy a jogállamiság, jogbiztonság és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog alkotmányos követelményeit kielégítse a határozata?

Az is alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó határozata indokolásában ki kell-e részletesen fejtenie azt, hogy a felülvizsgálati kérelemben megjelölt befogadhatósági okok kapcsán mi az irányadó bírósági joggyakorlat, ezt alá kell-e támasztania konkrét bírósági eseti döntésekre és azok tartalmára történő hivatkozással, illetve érdemben meg kell-e indokolnia és fel kell-e tárnia, hogy a felülvizsgálati kérelemben felvetett jogkérdések és ezekhez kapcsolódóan a felülvizsgálattal támadott bírósági ítélet tartalma és a fennálló bírói gyakorlat valóban egységes-e a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadhatóságról döntő határozata időpontjában illetve azt, hogy a

felülvizsgálattal érintett bírósági ítélet okán miért nem áll fenn a bírói joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségessége, különösen akkor, ha esetleg nincs is kialakult bírói gyakorlat az ügyben, vagy a felvetett jogkérdést még nem tisztázta egyetlen korábbi bírósági eseti döntés sem akár a felvetett jogkérdéseket együttesen, akár külön-külön, amennyiben a felülvizsgálatot kérő a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságának indokaként a Kp. 118. § (1) bek. a) pontjára hivatkozik?

Végül az is alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó határozata indokolásában köteles-e részletesen kifejteni azt, hogy miért nem tulajdonít különleges súlyt a felvetett jogkérdéseknek és a felvetett jogkérdések miért nem jelentősek társadalmilag, mind a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra, mind a felülvizsgálattal érintett bírósági határozat tartalmára tekintettel, mind az ezekben foglaltaktól függetlenül általánosságban, amennyiben a felülvizsgálatot kérő a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságának indokaként a Kp. 118. § (1) bek. b) pontjára hivatkozik?

[Érdemi indokolás]

A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésében semmivel sem indokolta meg, hogy mi az oka annak, hogy nem találta befogadhatónak az indítványozó felülvizsgálati kérelmét és ennek körében azt sem indokolta meg semmivel, hogy a felülvizsgálati kérelemben foglaltak miért nem felelnek meg sem a Kp. 118. § (1) bek. a) pontjában, sem a Kp. 118. § (1) bek. b) pontjában foglaltaknak. Az ugyanis nem érdemi indokolás, csak minden indokolást és bizonyítékot nélkülöző megalapozatlan jogi tényállítás és önkényes bírói eljárás, hogy a Kúria szerint a felülvizsgálati kérelemben foglaltak és az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak nem vetnek fel olyan elvi jelentőségű jogkérdést, ami a joggyakorlat egységének és továbbfejlesztése biztosítása céljából, vagy annak különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt a Kúria felülvizsgálati eljárását indokolná (végzés [8] szakasz). Valamint szintén minden bizonyíték és érdemi indokolás nélkül konstataálta a Kúria, hogy az ügyben a befogadás feltételei nem állnak fenn (végzés [9] szakasz).

A Kúria végzése tehát semmilyen érdemi indokolást nem tartalmaz az indítványozó felülvizsgálati kérelemben kifejtett befogadhatósági indokokra vonatkozóan, azokra egyáltalán nem reflektált, csak minden érdemi indoklás és bizonyíték nélkül kijelentette a Kúria, hogy álláspontja szerint nem állnak fenn a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei, azonban az nem derül ki a Kúria határozatából, hogy miért is nem állnak fenn a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságának feltételei a felülvizsgálati kérelemben foglaltak alapján.

Az ilyen, érdemi indokolást nem tartalmazó, az indítványozó jogi álláspontjára, kifejtett indokaira, állításaira egyáltalán nem reflektáló, minden bizonyíték nélkül jogi tényeket állító, automatikus, sablon határozat bírói önkényeskedést megtestesítő határozatnak minősül, ugyanis nem teljesíti azt az alapvető követelményt, amint a jogállamiság, a jogbiztonság, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog megkövetel, vagyis azt, hogy érdemi, bizonyítékokkal és jogi indokolással alátámasztott, valamint az indítványozó állításaira érdemben reflektáló és azokat érdemben cáfoló indokolással ellátott határozatban kell indokát adnia a Kúriának annak, hogy miért nem állnak fenn a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei, ellenkező esetben nem állapítható meg, hogy a bíróság milyen alapon tagadta meg a felülvizsgálati kérelem befogadását és nem állapítható meg, hogy a hatályos jognak és a felülvizsgálati kérelemben foglaltaknak alávétve, az abban foglaltakat figyelembe véve hozta meg a határozatát és nem önkényeskedve, a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat figyelmen kívül hagyva, a saját kénye-kedve szerint.

A fentebb megjelölt Alaptörvényi rendelkezéseknek és az azokban támasztott alapvető alkotmányos követelményeknek és a Kp. 118. (2) bekezdésében előírt kötelező érdemi indokolási követelménynek egyáltalán nem felel meg a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése, mivel az nem tartalmaz érdemi indokolást.

A Kúria a határozatában egyáltalán nem cáfolta meg az indítványozó felülvizsgálati kérelmében foglaltakat, azok kapcsán semmilyen érdemi jogi indokolást nem tett, bizonyítékokat nem adott elő.

A Kúria nem találta megalapozottnak az indítványozó azon állítását, hogy a felülvizsgálati kérelemben és az elsőfokú ítéletben felvetett, illetve felmerült jogkérdésekben nincsen sem kialakult, sem egységes bírósági joggyakorlat, illetve ezeket a kérdéseket sosem vizsgálta átfogóan egyetlen bírósági ítélet sem, ezért a bírósági joggyakorlat egységesítése és továbbfejlesztése érdekében be kell fogadnia az indítványozó felülvizsgálati kérelmét. Ennek ellenére a Kúria nem hivatkozott a határozatában semmilyen bírósági joggyakorlatra, semmilyen bírósági eseti döntésre, mely azt támasztotta volna alá, hogy a felülvizsgálati kérelemben és az elsőfokú ítéletben felvetett és felmerült jogkérdésekben már született és van irányadó bírósági joggyakorlat és hogy ez milyen tartalmú és valóban maradéktalanul ad-e választ a felülvizsgálati kérelemben felvetett és az elsőfokú bírósági ítéletben felmerült jogkérdésekre. Tehát a Kúria csak állította a határozatában, hogy nem áll fenn a bírósági joggyakorlat egységének és továbbfejlesztése biztosításának szükségessége, de ennek alátámasztására nem jelölt meg a határozatában egyetlen irányadó bírósági eseti döntést és semmilyen kialakult bírósági joggyakorlatot sem. Tehát a Kúria határozata mindezekről hallgat, holott a jogállamiság, a jogbiztonság és a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelményei megkövetelik azt, hogy mindezekről számot adjon a bíróság a határozatában ahhoz, hogy elkerülhető legyen a bíróságok önkényeskedése a határozathozatal során illetve az, hogy biztosítva legyen a bíróságok határozatainak bírói önkényeskedéstől való mentessége.

A Kúria azt sem találta megalapozottnak, hogy az ügyben felvetett jogkérdések különleges súlyúak és társadalmilag jelentősek ahhoz, hogy a Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelmét befogadja. Ennek ellenére a Kúria semmilyen indokát nem adta a határozatában, hogy miért nem találta a felvetett jogkérdéseket különleges súlyúnak és miért nem találta őket társadalmilag jelentősnek, ezért e körben sem cáfolta meg semmivel sem az indítványozó felülvizsgálati kérelmében foglaltakat. Tehát a Kúria határozata ezen kérdésről is hallgat, holott a jogállamiság, a jogbiztonság és a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelményei megkövetelik azt, hogy ezekről is számot adjon a bíróság a határozatában ahhoz, hogy elkerülhető legyen a bíróságok önkényeskedése a határozathozatal során, illetve az, hogy biztosítva legyen a bíróságok határozatainak bírói önkényeskedéstől való mentessége.

Az indítványozó azért nem jelölte meg befogadhatósági indokként a Kp. 118. § (1) bek. d) pontjában meghatározott, a Kúria közzétett ítélezési gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés miatt indokolt felülvizsgálati kérelem befogadhatóságot, mivel nincs olyan Kúria által közzétett ítélezési gyakorlat, mely a felülvizsgálati kérelemben feltüntetett jogkérdésekkel foglalkozott volna, pláne nem átfogóan és együttesen. Az elsőfokú eljárásban eljáró egyesbíró is az indítványozó jogi képviselőjétől várta azt, hogy adjon a bíróság kezébe olyan Kúria által közzétett bírósági eseti döntést, mely a perbeli jogkérdésekre választ adnak, tehát az elsőfokú bíróság sem tudott ilyen fennálló kúriai ítélezési gyakorlatról, mely az ügyben zsinórmértékül szolgálhatott volna a felmerült jogkérdések megválaszolására. A joggyakorlat hiányára az indítványozó hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében is, ennek ellenére a Kúria a

határozata indokolásában az indítványozó szemére vetette hiányosságként, hogy az indítványozó érdemben nem igazolta a felülvizsgálati kérelmében, hogy a felvetett jogkérdésekben ne lenne egységes a joggyakorlat. Mivel azonban ebben nincs joggyakorlat, ezért nem lehet igazolni azt, ami nincs, ezért jogellenes elvárást támasztott az indítványozóval szemben a Kúria, másrészt pont azért nem hivatkozott befogadhatósági indokként az indítványozó a Kp. 118. § (1) bek. d) pontjára, mivel nincs az ügyre vonatkozóan korábban a Kúria által közzétett ítélkezési gyakorlat.

A Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésében az érdemi indokolás hiánya egyértelműen bizonyítja, hogy a bíróság önkényesen, a jogállamiság, jogbiztonság és a tisztességes eljárásból való jog alkotmányos követelményeit megsértve hozta meg a határozatát. Mindezekkel pedig bizonyítást nyert, hogy a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése sérti az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogbiztonsághoz és tisztességes eljárásból való jogát. A Kúria ugyanis csak egy automatikus, sablon indokolást csinált a határozatában, aminek semmi köze nem volt az indítványozó felülvizsgálati kérelmében foglaltakhoz, ráadásul a határozatban foglalt jogi tényállításait a Kúria semmivel sem bizonyította, illetve semmivel sem támasztotta alá.

A Kp. 115. § (2) bekezdése, a Kp. 99. § (3) bekezdése, a Kp. 84. § (2) bekezdése, a Pp. 349. § (1) bekezdése és a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdései értelmében a határozat indokolásának a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolás tartalmazza a határozat alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Ezen eljárásjogi követelményeknek azonban egyáltalán nem felel meg a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése.

A Kp. 118. §-hoz fűzött miniszteri indokolás szerint a Kúria a befogadást megtagadó végzését köteles megindokolni. Ennek azonban nem tett eleget a Kúria.

Végül e körben meg kell jegyezni, hogy eleve hiányosan és sok esetben iratellenesen tartalmazza a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésének indokolása a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat, ami szintén sérti a tisztességes eljárásból való jogot, mivel így a felülvizsgálati kérelem pontatlan és hiányos tartalmi összefoglalásából téves következtetést lehet levonni a felülvizsgálati kérelem tartalmát illetően, pláne harmadik személyek által, akik nem ismerik a felülvizsgálati kérelem pontos tartalmát. Ezáltal pedig nem lehet megállapítani azt sem, hogy valóban tartalmaz-e érdemi indokolást a határozat minden olyan kérdésben, melyet a felülvizsgálati kérelem a befogadhatóság indokaiként tartalmaz és, hogy valóban azokra tekintettel határozott úgy a bíróság, ahogy és valóban maradéktalanul és úgy tartalmazza a határozat a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat, ahogyan azok a felülvizsgálati kérelemben ténylegesen szerepelnek.

3280/2017. (XI. 2.) AB határozata [38] pontja értelmében "az Alkotmánybíróság az eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljárásból való jogot az eljárás egészének minőségében ragadta meg {legutóbb: 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [17]}. Az **Alkotmánybíróság a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh2.) összekapcsolta a tisztességes bírósági eljárásból való jogot és az önkényes jogalkalmazás**

tilalmát. Elvi éllel kimondta: „[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség; a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. **A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel {Indokolás [23]}.**” Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállását és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközését. Az Abh2. alapjául szolgáló esetben a bíróság contra legem jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági jogsérelem szintjére (Indokolás [29]). Tehát a contra legem jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet. A contra legem jogalkalmazásnak egyben alkotmányellenesnek, azaz az Alaptörvénnyel ellentétesnek kell lennie (contra constitutionem).”

20/2017. (VII. 18.) AB határozat [29] pontja értelmében "a fentieket összefoglalva az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a törvényszék contra legem jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági sérelem szintjére, és sértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. Egyrészt a törvényszék a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normákat miért nem alkalmazta. Másrészt, ezzel párhuzamosan, a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe. Harmadrészt a törvényszék önkényesen járt el akkor is, amikor döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezte."

Jelen ügyben a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése egyáltalán nem tartalmaz érdemi indokolást, ezért a bíróság a döntését az indokolási kötelezettséget sértő módon hozta meg, megsértve ezzel a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát.

Az érdemi indokolás hiánya okán a Kúria önkényesen járt el, mivel a vonatkozó jogi normákat egyáltalán nem vette figyelembe.

Harmadrészt a Kúria önkényesen megállapította, hogy nem áll fenn a joggyakorlat egysége vagy továbbfejlesztése biztosításának indoka, de ennek alátámasztására nem jelölt meg semmilyen irányadó bírói joggyakorlatot.

A Kúria a határozata hozatala során nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyta a határozatok tartalmára és a határozatok indokolására vonatkozó jogi normákat és a Kúria határozatából nyilvánvalóan nem lehet megállapítani, hogy a döntését milyen jogszabályokra, bírói joggyakorlatra és milyen bizonyítékokra alapozta, mivel a bizonyítékok és a jogi indokolás teljesen hiányoznak a határozatából.

23/2018. (XII. 28.) AB határozat [25]és [26] és [27] pontjai értelmében "az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat elsősorban azok céljával összhangban

értelmezzék. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítania kell a jogszabály céljának érvényesülését, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat elsősorban arra tekintettel kell értelmeznie. A Kúria ezzel szemben nem látott indokot az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazására, alaptörvénybeli kötelezettsége ellenére nem vette figyelembe a jogszabály célját. [26] Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. **A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.** [27] Az Alkotmánybíróság a később számos határozatában megerősített, és hatályos, következetes gyakorlatának megfelelő, 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy „a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«” (ABH 1998, 95.) {legutóbb megerősítette a 3254/2018. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [41]}. Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: „elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig – mérlegelés eredményeként – mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve” {lásd 20/2017. (VII. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.), Indokolás [17]; vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}.

A Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzése meghozatala során teljesen figyelmen kívül hagyta az irányadó jogi normákat és a jogi normák célját és ez utóbbi kapcsán azt, hogy mind a Kp. 118. § (2) bekezdése, mind az ehhez fűzött miniszteri indokolás és a közigazgatási perekben is alkalmazandó Pp. határozatokra vonatkozó szabályai azért írják elő az érdemi indokolási kötelezettséget a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó határozat kapcsán is, mivel csak ezzel lehet biztosítani azt, hogy a felülvizsgálatot kérő kellően alapos indokát kapja annak, hogy mérlegelési jogkörében eljárva miért vonta meg tőle a Kúria a felülvizsgálat és ezáltal a rendkívüli perorvoslat adta jogvédelem lehetőségét, ellenkező esetben nem biztosítható a bírói önkény hiánya és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog alkotmányos követelménye. A Kúria azonban olyan határozatot hozott, mely teljesen figyelmen kívül hagyta a határozatára irányadó jogi normák célját és a határozatra vonatkozó tartalmi követelményeket is.

3032/2019. (II. 13.) AB határozat [24] és [26] pontjai értelmében "az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki. Ennek megfelelően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az alkotmánybírósági következetes gyakorlat szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből azonban nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre {legutóbb pl. 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}.

Az EJEB álláspontja szerint – az Alkotmánybíróság kifejtett elveivel egyezően – a bírói döntés indokolásának a releváns kérdésekre kell kiterjednie úgy, hogy az érthető legyen a terhelt számára, aki ennek alapján gyakorolhatja jogorvoslati jogát. Az EJEB gyakorlata megköveteli azt is, hogy az indokolás ne legyen automatikus és sablonos {legutóbb pl. Moreírea Ferreira kontra Portugália (2. sz.) [GC], (19867/12), 2017. július 11, 84. pont}."

A Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésének indokolása teljesen automatikus, sablonos volt, mivel egyszerűen csak kijelentette a Kúria a határozata indokolásában, hogy nem állnak fenn a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei. Arról azonban teljesen hallgat a határozat, hogy miért nem állnak fenn a befogadás feltételei. Az ilyen automatikus és sablonos indokolás nem teljesíti a határozat kötelező indokolására vonatkozó követelményeket, ezáltal pedig nem biztosítja a döntés jogszerűségének ellenőrizhetőségét és a bírói önkény hiányát, ezáltal az ilyen határozat tisztességes sem lehet az indítványozóval szemben.

7/2013. (III. 1.) AB határozat [29] [30] [31] [32] [33] [34] pontjai értelmében "az Alkotmánybíróság az Abh.-ban a tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerének értelmezéséhez az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezményt (a továbbiakban: Egyezmény) is felhívta, amikor megállapította, hogy az Egyezmény "eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint **a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás »méltánytalan« vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«.** Természetesen különbözik egy eljárás fair voltának megítélése az abban az ügyben döntő nemzetközi bizottságok vagy bíróság eljárásában a magyar Alkotmánybíróság lehetőségeitől, amely elvont normakontrollt végez. Ez utóbbiban csupán a tisztességes eljárás megkövetelte általános ismérvek megállapítására van lehetőség" (ABH 1998, 91, 95.). **Az Alaptörvény hatálybalépésével immáron az Alkotmánybíróság feladatai közé tartozik a bírói döntések alaptörvényellenességének vizsgálata is, amellyel egyidejűleg jelentkezik a tisztességes eljárás megkövetelte gyakorlati szempontok, így az indokolási kötelezettség meghatározásának igénye is. A Bíróság gyakorlatában az indokolt bírósági döntéshez való jog az Egyezmény 6. Cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben, annak egyik, az Egyezmény szövegében kifejezetten nem nevesített elemeként jelenik meg.**

Az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatában elvi jelentőséggel erősítette meg, hogy "egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje." {ABH 2011, 291, 321.; legutóbb megerősítve: 32/2012. (VII. 4.) AB határozat; Indokolás [41]}. **Az Alkotmánybíróság ilyen megfontolásból kiindulva áttekintette a Bíróságnak az indokolt bírósági döntéshez fűződő jog tekintetében kialakított gyakorlatát, amelyet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jog értelmének meghatározásakor is irányadónak tekint.**

Az Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. **A Bíróság az indokolt bírói**

döntéshez való jogot az Egyezmény 6. Cikkében foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jog részének tekinti. E jog pontos tartalma a Bíróság elmúlt évtizedek során számos döntésében kimunkált, széleskörű gyakorlatából olvasható ki. E körben a Bíróság kiindulópontja az, hogy a bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrésztől erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.). A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.). A Bíróság olvasatában az adott bírói döntés természete, és az alapul fekvő egyedi ügy körülményei határozzák meg, hogy milyen terjedelmű és mélységű indokolás elégíti ki az indokolási kötelezettség egyezménybeli követelményét. Ebből következően az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.). Éppen ezért elképzelhető, hogy valamely részletkérdésre vonatkozó indokolás teljes elmaradása nem, míg egy lényegesebb kérdésre vonatkozó hiányos indokolás viszont az Egyezmény 6. Cikkében biztosított jog megsértését idézi elő. A Bíróság az indokolások fogyatékoságának foka tekintetében kijelölte azt a határvonalat, amely elválasztja az Egyezménynek megfelelően indokolt határozatokat az Egyezményt sértő hiányos vagy fogyatékos indokolást tartalmazó határozatoktól. Ennek során a Bíróság elvi élel szögezte le, hogy az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91.; 1994. december 9.; § 27.; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91.; 1994. december 9.; § 29.; *García Ruiz kontra Spanyolország*, 30544/96.; 1999. január 21.; § 26.; *Hirvisaari kontra Finnország*, 49684/99.; 2001. december 25.; § 30.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.). A Bíróság ugyanakkor azt is elvi élel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben (*Helle v. Finnország*, 20772/92.; 1997. december 19.; § 60.; *Karakasis v. Görögország*, 38194/97.; 2000. október 17.; § 27.; *Boldea v. Románia*, 19997/02.; 2007. február 15.; § 30.; *Tacquet v. Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 91.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová v. Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25., § 35.). A Bíróság az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatakor figyelemmel van arra is, hogy az indokolás hiánya vagy fogyatékosága valamely fél írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt kérdését érinti-e (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91.; 1994. december 9.; § 28.; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91.; 1994. december 9.; § 30., legutóbb megerősítve: *Ilyadi kontra Oroszország*, 6642/05.; 2011. május 5.; § 44.).

Az Egyezmény jogvédelmi rendszerében a bírói döntéseknek a tisztességes eljárás által megkövetelt indokolása iránti igény egyfelől szoros összefüggésben áll a jogorvoslathoz fűződő joggal, ugyanis e jog hatékony gyakorlására kizárólag a bíróság döntését

alátámasztó indokok ismeretében nyílik valódi lehetőség (erről lásd: *Baucher kontra Franciaország*, 53640/00.; 2007. július 24., §§ 47–51.). Másfelől szoros összefüggés mutatkozik az indokolási kötelezettség teljesítése, és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogból fakadó azon alkotmányos igény között, hogy az eljárásban szereplő fél meghallgatást nyerhessen, azaz kérelmét a bíróság megvizsgálja (erről lásd: *Shala v. Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10., § 29.). Ennek oka az, hogy kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.

Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal. Az Alaptörvény 28. cikk első mondata úgy rendelkezik, hogy "a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik." Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.

Ehhez képest az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket."

A Kúria a Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzésében semmivel sem indokolta meg a döntését, ezért nem teljesíti a Kúria határozata azt a minimum követelményt, hogy a határozatban kellő részletességgel be kell mutatni a döntés alapjául szolgáló indokokat. Semmilyen érdemi indokolás nem volt a Kúria részéről, nem még hogy kellő részletességű.

A Kúria határozatából egyáltalán nem állapítható meg, hogy az ügyet a szükséges alapossgal megvizsgálta volna, de ha még meg is vizsgálta esetleg, akkor sem ad számot erről a Kúria határozata. Arról pedig végképp nem ad számot, hogy ezen vizsgálat eredményeként milyen érdemi jogi következtetésekre jutott és azok mennyiben és milyen okból térnek el az indítványozó által a felülvizsgálati kérelmében foglaltaktól.

Tekintettel arra, hogy a Kúria végzése semmilyen érdemi indokolást nem tartalmaz, ezért nem is állapítható meg a határozatból, hogy a Kúria ténylegesen figyelembe vette-e az indítványozó által a felülvizsgálati kérelmében előterjesztett bizonyítékokat és érveket.

A Kúria a döntéshozatalára irányadó, a Kp. 118. § (2) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettségét nem az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési szabályok szerint határozta meg és a Kúria számára indokolási kötelezettséget előíró Kp. 118. § (2) bekezdését a Kúria nem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta.

A Kúria tehát nem adott számot a határozatában a döntésének indokairól, ezért megvalósult az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme, mely a Kp. 118. § (2) bekezdésének, a Kp. 115. § (2) bekezdésének, a Kp. 99. § (3) bekezdésének, a Kp. 84. § (2) bekezdésének, a Pp. 349. § (1) bekezdésének, valamint a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseinek az alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti.

A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Ezt a feladatot azonban Kúria nem teljesítette a határozata meghozatala során.

A Kp. 118. § (2) bekezdésének, a Pp. 349. § (1) bekezdésének, valamint a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseinek eljárási törvényi rendelkezésére is figyelemmel, a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelménye a Kúria döntésével szemben azt a minimális elvárást fogalmazza meg, hogy a Kúria az indítványozónak, mint felülvizsgálatot kérőnek a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságára vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal vizsgálja meg, és ennek értékeléséről adjon számot a határozatában. Ezt a kötelezettségét azonban a Kúria nem teljesítette, mivel a határozata ezen kritériumnak, illetve minimális elvárásnak sem felel meg.

A jelen alkotmányjogi panasz beadványban foglaltak alapján tehát kétséget kizáróan megállapítható, hogy a Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. számú végzéséből egyáltalán nem derül ki, hogy milyen okból és milyen bizonyítékok alapján fosztotta meg az indítványozót a felülvizsgálati eljárás lehetőségétől és ezáltal a felülvizsgálati jogorvoslati jogától, ami egyértelmű és bizonyított alaptörvény-ellenes eljárást és alaptörvény-ellenes határozatot jelent.

Az indítványozó szerint azért nagyon fontos, hogy hozzon határozatot ebben az ügyben az Alkotmánybíróság, mivel csak ezáltal lesz mindenki számára egyértelmű a jövőre nézve, hogy a közigazgatási perekben a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó határozat indokolásának milyen alkotmányos követelményeknek és ezáltal milyen tartalmi követelményeknek kell megfelelnie. Ez pedig azért kiemelkedő jogi jelentőségű, mivel a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadása esetén a felülvizsgálati kérelmet előterjesztőt a Kúria a határozatával megfosztja a felülvizsgálati eljárás lefolytatásától és az annak során történő érdemi határozat hozataltól, ezért ez súlyos eljárásjogi korlátozást jelent a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő számára. Ugyanakkor az az alapvető alkotmányos és

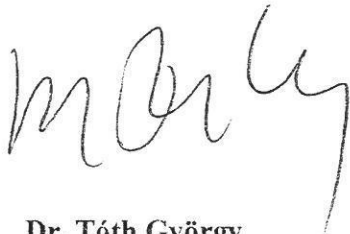
törvényi követelmény, hogy ha már megfosztja a Kúria mérlegelési jogkörben hozott határozatával a felülvizsgálati kérelem előterjesztőjét a felülvizsgálati eljárástól és az abban történt érdemi határozat hozataltól, ezáltal pedig a rendkívüli jogorvoslati jogvédelemtől, akkor köteles kellően részletes, megalapozott és mindenre kiterjedő, a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat maradéktalanul cáfoló és a bíróság állításait maradéktalanul bizonyító indokolást előadni annak érdekében, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő által kétséget kizáróan megállapítható legyen, hogy a Kúria a hatályos jogszabályoknak alárendelten, azokat maradéktalanul betartva, valóban alapos indokkal, részrehajlás és önkényeskedés nélkül, jogszerűen fosztotta meg a felülvizsgálati kérelem előterjesztőjét a felülvizsgálati eljárástól és a rendkívüli jogorvoslati jogvédelemtől. Tehát igazolnia és bizonyítania kell a Kúriának a határozata indokolásában a felülvizsgálati kérelemmel támadott bírósági ítéletben felmerült és a felülvizsgálati kérelemben előadott jogkérdések kapcsán a Kp. 118. § (1) bekezdésében felsorolt indokok hiányát és azokat a Kp. 118. § (2) bekezdésében, a Pp. 349. § (1) bekezdésében, valamint a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben meghatározott kötelezettségeiből fakadóan érdemben meg is kell indokolnia. Ellenkező esetben semmilyen alkotmányos és eljárásjogi garancia nincs arra, hogy az eljáró bíróság tisztességesen, részrehajlás mentesen és bírói önkény nélkül, a jogszabályokat betartva hozza meg a határozatát.

Budapest, 2019. november 16.

Tisztelettel:

indítványozó

Képviselőtében:

Dr. Tóth György
egyéni ügyvéd

E-ma

Mellékletek:

- F/1. ügyvédi meghatalmazás
- F/2. Kúria Kfv.II.37.819/2019/2. sz. végzése a felülvizsgálati kérelem befogadása megtagadásáról
- F/3. felülvizsgálati kérelem
- F/4. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.066/2019/14. sz. elsőfokú ítélete
- F/5. keresetlevél
- F/6. Budapest Főváros Kormányhivatala BP/1004/00027-3/2018. sz. másodfokú közigazgatási határozata
- F/7. fellebbezés az elsőfokú közigazgatási határozat ellen
- F/8. Budapest Főváros XXI. kerület Csepel Önkormányzat jegyzője II/986-6/2018. sz. elsőfokú közigazgatási határozata